

FOLK OG LAND

Nr. 36 — 7. ARGANG

LØRDAG 15. NOVEMBER 1958

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjødalen 21 B

Går Rumensia Ungarns vei?

Voldsomme partisan kamper med Jerngarden som den harde kjerne
— Horia Sima uttaler seg om de siste begivenheter —

Rumenske soldater hilses av befolkningen i Bessarabia under krigen.

Fra en korrespondent har Folk og Land fått følgende interessante korrespondanse:

Underretninger fra Rumensia forteller at det fremdeles pågår omfattende kamper mellom regjeringstropper, understøttet av avdelinger av den røde okkupasjons hær, og motstandsbevegelsen. Det er særlig i provinsen Oltenien i Karpaterbuen ved Kronstadt motstandskjemperne opererer, men også i andre rumenske provinser pågår det stadig kamper. Motstandsbevegelsens avdelinger holder til i de vanskelig tilgjengelige fjellområder og har oppnådd ganske betydelige resultater, særlig i Transylvania. Hittil har det ikke lyktes Bukarestregjeringens tropper å tilintetgjøre frihetskjemperne, tross for at det er blitt satt inn både panservogner og fly.

Kampene er forbitret og blodige. Motstandskjemperne skyter uten videre alle politiske kommissærer og høyere politioffiserer de tar til fange, mens soldatene blir avvepnet, fratatt sine uniformer og deretter brakt til nærmeste landsby hvor de blir sloppet fri. Det er overflødig å fortelle hvorledes de røde opptrer. Det meldes at både rumenske

regjeringstropper og avdelinger av den røde armé i Rumensia meget ugjerne tar kampen opp mot partisanene, som kjenner terrenget ut og inn og dessuten blir rikelig understøttet med levnettsmidler av bøndene omkring.

Frihetskjempernes avdelinger er oppkalt etter bondelørdere Julius Maniu, etter den avdøde antikommunisti-

ske kirkefyrste, patriarken Miron og etter Jerngardens fører Horia Sima.

Den spanske avis «El Alcazar» omtaler forholdene i Rumensia og gir en meddelelse som for kort tid siden sto i sveitseravisen «L'Illustré»:

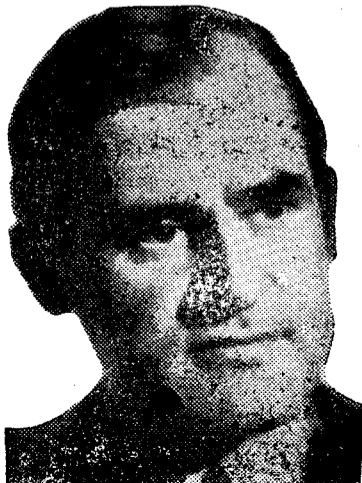
«Det blir utøvet atakillig press for å få Rumensia til å gi avkall på sin suverenitet og for

(Forts. s. 6).

Norske vitner forteller om Sachsenhausen

Folk og Land gir ordet til politisk fange Odd Nansen og til norsk frontkjemper som besøkte leiren i annen egenskap.

I forbindelse med de rettsaker som for tiden løper av stablen i Tyskland på løpende bånd angående forholdene i de tyske konsentrasjonsleire, kan det ha sin interesse å gjengi hva noen norske vitner vet å fortelle om disse ting. Vi gir da ordet til en som satt der som politisk fange og en nordmann som besøkte leiren i annen egenskap.

Arkitekt Odd Nansen.

Den første er ingen ringere enn arkitekt Odd Nansen.

Vi henter noen sitater fra hans bok. «Fra dag til dag» i forbindelse med norske fangers opphold i Sachsenhausen.

Side 7, 6. oktober 1943: (Ved ankomsten til Sachsenhausen): Fangene var kledd i stripete klær. De så ikke ut som de overanstrengte seg. Arbeidstempoet minnet gravgivelig om Grini.

Side 42, den 27. oktober 1943: Hvor en snur seg er det svindel og elendighet, korrupsjon i et hittil ukjent omfang.

(Forts. s. 6).

Da Tyskland ble forrådt via Oslo

Ukjent forræder røpet i oktober 1939 hemmeligheten med de nye tyske våpen

Ulrich Detlev Rose: Die unheimlichen Waffen. Atomraketens über uns. Schild-Verlag, MünchenLochhausen. Tilsalgs i Folk og Lands Boktjeneste.

Ustanselig fører meldinger i aviser og radio oss inn i en ny og underlig verden med djevlelige krigsinstrumenter. Vi leser og hører om atom-bomber, om radar, om alle-slags raketter og om menneskenes forsøk på også å erobre verdensrommet. Men vi vet så lite om disse ting. Vi kjenner de navner og betegnelser som går igjen i avis-meldingene, men noe dypere innblikk i den revolusjon som faktisk pågår når det gjelder de gamle former for krig og for fred det mangler vi.

På det tyske Schild-Verlag er det utkommet en fantastisk bok som forteller oss nær

sagt alt om den nye treenighet av våpen: raketter, atomvåpen og radar. Den fører oss fra de tyske forsøk i Peenemünde frem til i dag da begge de to store hovedmotstandere USA og Sovjetsamveldet på basis av dette tyske forarbeide og ved hjelp av tyske vitenskapsmenn og teknikere har rustet opp til et gigantisk sammenstøt som kanskje vil legge verden øde.

Det var den tyske V 2 raket som skapte den egentlige revolusjon når det gjaldt bruken av raketter, og det later til å være samstemmighet fra alle hold om at V 2 også ville ha avgjort krigen i Tysklands favør hvis de tyske militære myndigheter i tide hadde vært klar over at de hadde fått utlevert nøkkel til seiren av de unge entusiastene som eksperimenterte med raketvåpnet. Raketten måtte settes inn før den var helt ferdig uteksperimentert og da de siste forbedringer var gjort var raketbasene gått tapt og Peenemünde bombet i filler.

Boken er rikt illustrert og forteller alt om kappløpet mellom USA og Sovjet både når det gjaldt å sikre seg de

Forts. s. 8.

Nike-Ajax-rakett. (Illustrasjon fra boken).

Les om:

Attentatforsøk mot Frondizi side 4

Forferdelig israelsk krigsforbrytelse side 4

Arabisk, muhamedansk nasjonalisme side 5

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Lokalavisenes ansvar

Det er ganske påfallende hvor mye villigere de norske lokalaviser har vært til å slutte opp om «Morgenpostens» smusskastervirksomhet mot Forbundets ledende menn enn Oslopressen har vært. Praktisk talt alle hovedstadsavisene — «Dagbladet» naturligvis unntatt — har holdt seg for gode til å være med i dette skitne spill, og ære være dem for det.

Men, hva er så drivfjærene når det gjelder lokalavisene? Alle vet jo naturligvis at slike lokalaviser vanligvis ikke fører noen selvstendig politikk. Bortsett fra partistyret, er det som regel en eller annen stedlig storbikse som har bukten i begge endene og som bestemmer hvor redaksjonenes skap skal stå. Svært ofte er det også en eller flere store annonserer en er nødt til å ta tilbørlig hensyn til. Særlig i disse dager da avis døden truer noen hver.

Redaksjonene kan naturligvis i disse lokalavisene lese og se at hovedstadsavisene holder fingrene unnav «Morgenpostens» skumle trafikk. Hvorfor slår de så ikke følge? Hvorfor utfordrer de på denne måte alle de tidligere NS-folk, som dog vitterlig skal være med på å stemme om ikke så fryktelig lenge?

Herom er det ikke godt å ha noen mening. I en viss utstrekning skyldes naturligvis denne delaktighet i en injuriekrieg de ikke kan ha noen forutsetninger for å vite noe som helst om, at en faktisk «går i barndommen», det vil si drømmer seg tilbake til de gygne tider da det var aldeles og fullstendig farefritt å sjikanere NS-folk, som ikke engang hadde stemmerett. Da hvem som helst med støtte av alle slags myndigheter — og vi beklager å måtte si det: domstoler — kunne trampet næstens navn i sølen, kaste ham ut av boliger og stillinger og forsyne seg av hans gods. Osloavisene har oppfattet at det ikke er slik lenger. Når skal det gå opp også for lokalavisene?

Men dette kan ikke være hele forklaringen. Det må også finnes noen underlige krefter rundt omkring som fremdeles gir sine paroler og som fremdeles på en eller annen mystisk måte klarer å terrorisere folk til å følge dem, uansett konsekvensene og uansett det uanstendige og umoralske i det. Så det er kanskje likevel noe i dette med «moldvarpen». Som fremdeles gnager på de sørgelige rester av rettssamfundet.

Det vil føre for langt her å ta fatt i alle disse lokalaviser som med begjærighet roter i «Morgenpostens» og «Dagbladets» søplekasser. Vi går ut fra at våre lesere selv vil notere seg den holdning de forskjellige aviser og partier inntar, slik at en kan treffe de nødvendige forholdsregler ved valgene. Det er ikke lenger nødvendig for oss mere enn andre å finne oss stilltiende i alt.

Vi har bare lyst til å nevne en enkel lokalavis: «Fremtiden» i Drammen. Dette blad har på mange måter opptrådt forholdsvis anstendig tidligere, inntil den nå i en leder med brask og bram bakker opp om den bedrøvelige partifelle Løbergs siste stortingsforestilling for galleriet. Naturligvis er det ikke å vente at «Fremtiden» skal ha noen større forståelse enn andre av hva det betyr å bygge et samfund og en fremtid på sannhet og rett, og naturligvis står det «Fremtiden» fritt å ha sin politiske oppfatning — også om Forbundets virksomhet. Men når dette blad, som vel må ha en viss lokalkjennskap i bygdene omkring Drammen, forsatt sår mistenksomhet mot Forbundets formann ved blant annet å skrive «er det attpåtil begått ulovligheter er det ingen som helst grunn til å ta på denne sak med silkehansker», så beklager vi å måtte si at bladet også skriver mot bedre vitende. Det kan hvert barn i disse bygder fortelle lokalavisen.

Mere og mere sinnsforvirret

Et av de store glansnumre for dommerne i etterkrigsoppgjøret — med hin berømmelige Erik Blodøks i spissen — var det knusende spørsmål om vi ikke hadde hørt om Svolvær-raidet når de tiltalte hevdet at Norge ikke var i krig med Tyskland etter kapitulasjonen i 1940. Norge var ikke i krig med Tyskland etter kapitulasjonen i juni 1940.

Som alle andre lettkjøpte påstander fra ... er også denne blitt frynset i kanten etterhvert. Og i forbindelse med erstatningskravene i forbindelse med Svolvær-raidet er da nå masken falt fullstendig. Den siste av disse erstatningssaker er reist av en mann om ble bortført til England under dette raid tiltross for at han hevder ikke å ha vært medlem av NS. Og det var naturligvis særlig ilde. Derfor innstiller også billighetserstatningsutvalget på å gi mannen den fyrstelige erstatning på 5 000 kroner (!), men selv det vil det generøse Justisdepartement (det berømmelige «rette vedkommende») ikke gå med på og det får tilslutning av Finansdepartementet som alltid er i pengeknipe og alltid mangler alminnelig anstendighet. Intet av dette er overraskende. Det overraskende er hva Aftenposten sier om saken: «Når Justisdepartementet går mot ansøkningsen, skyldes det bl. a. at Staten tidligere har hevdet at Svolvær-raidet var et engelsk foretagende og at en norsk stat er uten ethvert erstatningsansvar». Stort dype-re kan vel ikke en stat synke etter at den institusjon som påberopes å være «den lovlige regjering» i okkupasjonstiden fortsatt hevder å ha vært «alliert» med det rettens land å ha uttalt seg mot den samme foretok raidet, som vel-

Og kunne det være for meget forlangt av bladet at det ventet med sin dom til retten hadde sagt sitt om denne sak? Det er etter vår mening æreløs ferd å bringe videre injurier som en vet er forelagt retten med krav om mortifikasjon og straff. Det retten skal avgjøre er om «Morgenposten» har begått de ulovlighetene som det ingen grunn er til å «ta på med silkehansker». Og vi går ut fra at «Fremtiden» heller ikke når det gjelder den injurierende partifelle i «Morgenposten» vil ta frem silkehanskene.

Forteller det ellers ikke «Fremtiden» og dens mange kolleger rundt omkring i lokalpressen noe at Forbundets representantmøte, med fri-

Syndebukker

I 1939 fremmet Qusling på en rekke offentlige møter og i skrift at Norge burde erklære seg nøytralt. Norge burde også gå inn i en forsvarsallianse med Sverige.

Hadde Arbeiderregjeringen gjort det, så hadde Norge vært utenfor krigen akkurat som Sverige. Vi hadde ikke hatt noen Grinleir, og heller ikke noe brennt Finnmark eller andre ulykker.

Men regjeringen valgte å gjøre lakeitjeneste for engelskmennene og så kom ulykkene.

I 1945 hadde Arbeiderregjeringen i anledning til å stå ved hva den selv hadde gjort, men valgte å lage NS-folkene til syndebukker. Og Norge fikk en ny ulykke inn over seg. Tusenvis av uskyldige nordmenn ble kastet ut på gaten fra sine leiligheter, kvinner og barn mistet sine eksistensmuligheter. Mennene ble kastet i fengsel, og mange skutt.

100 000 tyskerarbeidere tidde stille og så på at hevnen gikk ut over kvinner og barn.

Tusenvis av forretningsfolk som hadde tjent penger på tyskerne, skjøv på så godt de kunne. Bøndene som hadde tjent seg rike på tyskerne sto og så på uten å røre en finger.

Offiserer og menige som i 1940 hadde lagt geværet ned, kledd seg sivile og gått hjem, ropte: «Korsfest! korsfest!»

Prestene nektet NS-folk som ba om det, adgang til å lese i bibelen, og fordømte dem til helvete. Og selv ba de: «Forlat oss vår skyld som og vi forlater våre skyldnere.» Osloblispen skrev «Folke-

signet og godkjente alle dets onde gjerninger og som lot en rekke nordmenn dømmes for me «allierte».

adgang for alle Forbundets medlemmer, enstemmig ga styret med Anders Hafskjold i spissen sin tillitserklæring?

I betraktning av at det er mange av oss tidligere NS-foik rundt omkring i bygd og by som fremdeles abonnerer på disse aviser som stadig og utrettelig angriper oss, og stemmer på de partier som disse organer representerer, så synes vi det er våre folk og ikke de «vi» som «Fremtiden» representerer, som er uhyre langmodige. Men det er slett ikke sikkert det varer, hvis den løbergske ånd og moral fortsatt skal sveve over vannene.

dommen over NS», etterat han selv hadde vært i Nordmarka med roperten. Det var en hån mot sannheten, og den makt han representerer.

Praktisk talt hele det norske folk samarbeidet med tyskerne, og praktisk talt hele det norske folk tidde stille og så på, da hevnerne huserte.

Noen få år etter sto det norske folk igjen på skilleveien: Skulle det ta en allianse med Sverige, eller skulle det veige NATO?

Arbeiderregjeringen valgte for folket, og valgte NATO. Og nå har vi det gående med atombaser, men ingen atomrakter, med små stikk og uforskammetheter mot Sovjet, men ingen alvorlig kampberedskap, med soldater, men ingen forsvarsvilje. Og nå er tiden snart inne da folket må høste fruktene av regejrings feiltagelse.

I disse dager står Norge igjen foran et valg.

Frankrike, Vest-Tyskland, Italia, Belgien, Nederland og Luxemburg har dannet en tollunion, og innbyr nordmennene til å bli med i denne union.

Men England har også sin tollunion, den såkalte Common-Wealth, og innbyr Norge til å bli med der. Denne organisasjon bærer dekknavnet ««Europeisk frihandelsområde»».

Og nå må regjeringen velge, og velger selvfølgelig igjen England. Og så kommer følgende. Større og større arbeidsløshet i Norge.

Det skal bli meget interessant å se hvem som da blir syndebukkene.

Kanskje arbeidsgiverne, som hjalp så godt med hevnen over NS-folkene?

Men etter dette kommer det siste valget.

Hvis Frankrike og tollunionen selv skulle få atombomben, og selv skulle få en skikkelig hær, så kunne det hende at tollunionen trakk seg ut av NATO og stillet seg nøytrale i kompen mellom USA og Sovjet. Hva da?

Da kanskje kunne det norske folk våkne, og se hvilken stilling det er kommet i — som slagmark mellom USA og Sovejtsamveldet.

Og så kan regjeringen Gerhardsen velge — ikke enten-eller, men både atombomben og konsentrasjonsleiren.

Hvem blir da syndebukken?

O. K. S.

Daglig friske blomster

KRANSER til alle priser
S Y N N N Ø V E L I E
Blomsterforretning
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

Argentinabrev til Folk og Land:

Planlagt attentat mot president Frondizi

Skulle være innledningen til en revolusjonær omveltning

Argentinsk gangster med skummel fortid arrestert av Interpol i Paraguay

Buenos Aires, 30. oktober.

Atter en dramatisk periode i Argentinas politiske samtidshistorie er over. Offentligheten ble i går dypt sjokert ved regjeringens lakoniske meddelelse om at Interpol i nabolandet Paraguay har arrestert en argentinsk gangster som hadde fått i oppdrag å myrde President Arturo Frondizi. Attentatet skulle etter planen ha skjedd fredag morgen i Asuncion i Paraguay, hvor dr. Frondizi i dag befinner seg på besøk hos den paraguayske president, Alfredo Stroessner.

Pistolbanditten Perez Griz var på forhånd ettersøkt av de argentinske myndigheter for delaktighet i et kjent politisk mord som ble begått i revolusjonens dager. Den 13. juni 1957 ble den fremragende jødiske advokat Marcos Satanowsky myrdet på sitt kontor i Buenos Aires. Han arbeidet da utrettelig med en sak imot den revolusjonære regjering. Hans klient i denne sak var hovedaksjonæren i storavisen «La Razon», en av landets største og beste aviser, som den revolusjonære regjering ville tilegne seg med den begrunnelse at bladet i sin tid var overdratt til Peronregimet og således statseidom. Regjeringen ville selge dette foretagende som hadde en verdi av flere hundre millioner pesos til «visse forbindelser» for en sum av fem millioner pesos. Dr. Satanowsky prosederte på at det ikke forelå noen som helst kjøpekontrakt for forholdet og dermed heller intet bevis for at en overdragelse virkelig hadde funnet sted. Regjeringen så seg aldri i stand til å påvise noen kjøpekontrakt, og så ble da til slutt den uforferdede dr. Satanowsky tatt av dage, som det hinder han var for tiden «delirium democraticus».

Broren Isidor, som hele tiden har presset på myndighetene for å få saken tatt opp, er blitt møtt med døde ører og endog ved flere anledninger truet på livet av gjerningsmennesenes oppdagsgivere. Den peronistsympatiserende ukeavis «Mayoria» engasjerte en spesiell journalist til å etterforske saken, og denne har etter et fremragende detektivarbeide i marken ført bevis til minste detalj for hvem som drepte dr. Satanowsky og hvem som var mordernes oppdragsgivere bak kulissene. Dette var først og fremst sjefen for hærens etterretningsvirksomhet, general Quaranta, for tiden i Belgia i egen-skap av ambassadør.

Augustin Rodriguez Araya, den deputerte fra UCRP som i en tidligere rapport har vært omtalt for sin renselige politiske innstilling, fattet interesse for Satanowsky-saken etter opprulling i «Mayoria». Han brakte saken inn for Kongressen og fikk opprettet en spesiell undersøkelseskommissjon av kongressmedlemmer og ble selv utnevnt som formann for denne. Kommissjonen fant «Mayoria»s graverende opplysninger å være fullgode bevis og ga ordre om pågripelse av pistolbandittene Perez Griz og Lorenzo Castro. Disse to har begge fungert som livvakter for general Quaranta. For mordet på Marcos Satanowsky fikk de utbetalt 300 000 pesos til deling.

Det planlagte mord på president Frondizi skulle følges av en revolusjonær bevegelse i Argentina. Det er uhyggelig å tenke på at vi i morgen tidlig ville ha våknet opp til anarkistiske tilstander om alt hadde gått etter gorillapiratenes skumle planer. En mengde argentinske borgere er arrestert i Paraguay som mistenkt for innblanding i komplottet, men navnene på hovedmennene i Argentina holdes foreløpig hermetisk hemmelig. Innenriksminister Vitolo vil ikke si mere enn at Perez Griz har arbeidet etter oppdrag av to prominente offiserer i de vepnede styrker. Journalistene har bare fått diplomatiske avslag på sine spørsmål om hvorvidt den ene tilhører marinen.

Våpensnugling.

Noen få dager før dette skjedde, inntraff en annen meget alvorlig situasjon. Det argentinske grensegendarmeri åpnet ild mot en styrke på 150 mann som forsøkte å krysse grensen til Paraguay med en stor våpenkonvoi. Argentinerne beslagla 3 lastebiler fulle av maskingeværer, bazokas, flammekastere, pistoler og ammunisjon, samt kommunikasjonsmateriell og snitetsutstyr. Bilene med lasten kom fra Buenos Aires.

Også herom foreligger det meget sparsomme meldinger fra myndighetenes side, men det må ansees hevet over enhver tvil at det er de høye offiserer innen «Gorilandia» som står bak også denne manøvre.

Store uroligheter på lojalitetsdagen.

Ellers opplevde Buenos Aires en som forutsett hektisk og stormfull 17. oktober. Ridende politi med stålhelmer og bajonetter var innviklet i forbitrede gateslag med unge og gamle menn og kvinner som ville demonstrere Lederen sin troskap. Bare i Avelaneda, som er en forstad til Buenos Aires, og der forbitrede menneskemengder satte fyr på 15 sporgovner i protest mot myndighetenes holdning, var 1535 politifolk utkommandert. I La Plata, hovedstaden i provinsen Buenos Aires, var 7 000 militære innkalt i tilfelle av uroligheter. I Tucuman og Cordoba ble det arrangert folkemøter med en slik deltagelse som aldri noe politisk parti på disse steder har greid å samle før. I Cordoba deltok således 70 000 mennesker i lojalitetsdagens feiring. Herunder ble en peronist myrdet av gorillistiske sniksytttere fra Club Social.

Peronistene kommenterer 17. okt. med at de nå er lei av å bli behandlet som spedalske og krever den samme behandling som de øvrige politiske partier. «Vi forlanger ingen fordeler, bare det at rettsstaten innføres for oss også. Hvis det skal fortsette slik som nå ser vi ingen annen utvei enn å gå til voldsheter, en vold som vi anser legal så lenge som myndighetene undertrykker og underkjenner de mest elementære friheter. Hvis frondizismen gjenreiser rettsstaten skal vi være de fremste forkjempere for den medborgerlige fred, men om man fortsetter på samme måte som nå har vi ingen annen vei å gå enn kampens, en kamp til krig og død».

S.

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN

Telefon 55 61 29 — Oslo

Averter i
FOLK OG LAND!

Forferdelig israelsk krigsforbrytelse av 1956

43 arabere, også kvinner og barn, slaktet ned med kalt blod

Israelsk kommunistavis forteller sannheten om udåden.

Dagspressen har bragt en kort liten notis om endel israelske soldater som ved en israelsk domstol ble dømt til fengselsstraffer på mellom 7 og 17 år for mord på 43 arabere i forbindelse med angrepet på Egypt i 1956. Og så sier da alle gode nordmenn, at der kan en se. Israel rydder opp med sine krigsforbrytere. Fullt så enkelt er det imidlertid ikke. For det første forteller ikke den norske dagspresse om hva forbrytelsen egentlig besto i. Vi får ikke høre noen detaljer slik som når det gjelder de to SS-underoffiserer fra Sachsenhausen, og vi får ikke vite om også disse krigsforbrytere blir sloppet ut bakveien igjen etter at verdensopinionen er tilfredsstillet ved domfellelsen. Heller ikke forteller de norske aviser at det neppe var blitt noen «krigsforbryterprosess» i det hele tatt, hvis ikke et par av araberne som ved et under var sloppet fra det med livet og nå kunne stå frem som vitner, og hvis ikke den kommunistisk anstrøkne avis «Kol Haam», som var mot Israels overfall på Egypt hadde skildret bloddåden i en artikkel i 1956. Etter det var det neppe noen vei utenom rettsaken. Det dreiet seg nemlig ikke om araberne utenfor Israel dennegang, men om arabere bosatt innenfor Israels egne grenser. Forbrytelsen fant sted 29. oktober 1956 i den lille by Kafr Kassem, da israelske politisoldater skulle kontrollere at utgangsforbudet ble overholdt. Det som hendte måtte retten karakterisere som «et systematisk masse-mord» og politistyrkens sjef, en major fikk altså 17 års fengsel. Dessuten ble 7 stykker til domfelt.

Det bør imidlertid være av offentlig interesse å få nærmere rede på hva det egentlig var som foregikk og vi gjengir derfor en noe forkortet gjengivelse av artikkelen i «Kol Haam» hentet i vår svenske kollega ukeavisen «Fria Ord»:

Her er faktum om den massaker hvorunder 43 fredelige innbyggere i Kafr Kassem — samtlige arabere — ble slaktet ned med kalt blod. Ytterligere 13 av innbyggerne fikk alvorlige skader under denne grusomme massaker satt iverk av en tropp tilhørende de israelske frontstyrker.

29. okt. 1956, den dag da Israel satte i gang sitt overfall på Egypt bega enheter av grensepolitiet seg ut på det

de kalte en tur til «Triangelbyene» kl. 4 om ettermiddagen, og underrettet byens myndigheter om at utgangsforbudet for disse byer skulle gjelde fra kl. 5 om ettermiddagen istedenfor kl. 6 som det var fastsatt tidligere, og at innbyggerne hadde å holde seg innendørs etter dette tidspunkt.

En av de byer som ble passert av en militærpatrolje var Kafr-Kassem. Dette er en liten arabisk by beliggende i nærheten av det israelske Betah Tefka. Innbyggerne mottok beskjeden kl. 4.45 altså bare 15 minutter før utgangsforbudet skulle tre i kraft. Byforstanderen i Kafr-Kassem underrettet straks sjefen for militærpatroljen om at en stor del av byboerne, som hadde arbeid utenfor byen, ikke kjente til det nye utgangsforbudet, men offiseren svarte at soldatene hans skulle ta seg av disse. De byboerne som var hjemme adlød den nye bestemmelse og ble innendørs. Imens ble soldater plassert ved veiene som førte inn i byen. Snart kom de første av de uteværende byboere tilsyne. Den første som kom var en gruppe på fire syklende arbeidere. Her gjengis hva en av disse arbeidere Abdullah Samir Bedir forteller om det som hendte:

Vi kom frem til bygaten kl. 4.45 og ble plutselig møtt av en patrolje på 12 mann og en offiser, samtlige kjørte i en militærbil. Vi hilste offiseren på hebraisk med «Shalom Katsin», som betyr «Fred være med deg, offiser», men han svarte ikke. Isteden spurte han oss på arabisk: «Er dere lykkelige?» og vi sa «Ja». Soldatene hoppet ned fra bilen og offiseren befalte oss å stille oss opp i en rekke. Deretter ropte han følgende ordre til soldatene sine: «Laktasour Otem!», som betyr «Mei dem ned!». Soldatene åpnet ild, men med det samme kaset jeg meg ned på bakken og rullet rundt med et skrik. Siden lå jeg som om jeg skulle være død. Imens gjennomboret soldatene mine tre venner med så mange skudd at offiseren tilslutt ga dem orde til å stanse å skyte idet han oppga at vi hadde fått mere enn nok av disse dødelige kuler.

Alt dette hendte mens jeg lå aldeles stille og simulerte død. Siden så jeg tre arbeidere nærme seg på en liten hestekjerre. Soldatene stoppet dem og drepte alle tre».

Forts. side 7.

Arabisk, muhammedansk nasjonalisme

For Folk og Land av professor dr. Omar Amin von Leers, Kairo

II.

Følger man utviklingen av den arabiske nasjonalisme — er den på bunnen ikke rasebetont, men sproglig og kulturell. Engang for lenge siden kom det dog an på et rent utspring fra de stammer og slekter som fra begynnelsen hadde kjempet for profeten. Da det daværende, fremragende herskerhus ble styrtet og restene forjaget til Spanien gjennom Abbassidenes opprør — var den arabiske avstamning ikke lenger avgjørende i Kalifriket. Perser og tyrker inntok de ledende stillinger.

Den arabiske nasjonalisme har heller aldri senere forsøkt å gå tilbake til raseprinsippet. Her er den araber som taler arabisk og tar del i den arabiske kultur, han være seg av fødsel araber eller ikke.

Man forstår at følgende folk på den skildrede måte har overtatt den arabiske nasjonalisme som den store fellesidee: — Det gjelder syrerne som selv er arabiserte arameer, såvelsom libaneserne — de gamle fönikere — likeså egypterne, de gamle pyramidebyggeres uforandrede folk. Således har også de uendelig plagede algerere — de være seg etterkommere av de arabiske stammer Beni-Hilal (sønner av Halvmånen), eller blonde berbere — også kastet seg i armene på denne arabiske nasjonalisme som sin tilflukt. Dette er en kulturell nasjonalisme, som helt og holdent utspringer fra fellesskap i sprog — en typisk foreteelse hos folk som er under fremmedvelde. Arabismen utspringer fra det arabiske morsmål — formuleringen er lik den flamske, som jo er rettet mot Belgias ondartede forsøk på forfranskning: «De taal is gansch het Volk». (Sproget er folket).

Herav vil forstås det svære arbeid som den moderne Forenede Arabiske Republik legger på pleien av det arabiske sprog.

Dette sprog er tillike Koranens tungemål. Klassisk arabisk er Koran-arabisk. Heller ikke de arabiske kristne kan unngå å skrive og preke på arabisk. Atter igjen forstår man grunnen til at nutidens fornel lyder: «Arabisk, Islamsk nasjonalisme».

Hertil kommer jo at Islam også i dag er en tidsmessig religion, fordi den ikke støtter sammen med vitenskapen. Mens kristendommen fremdeles lærer, at Jahve hos Israels stammer — er verdens gud — så prediker Islam at verdens Herre er identisk med ånden i verdensaltet. Det finnes et vakkert uttrykk hos Muhammed der han lar Gud erklære i de nuværende vanvittige atombombeforsøks tid:

«Misbruk ikke Universet, ti Universet er Jeg»

*

Islam forkaster den kristne ide at Gud har en sønn, den forkaster arvesynden, på basis av at et legendarisk første menneskepar skulle ha tilegnet seg kunnskap. (Spist av kunnskapens tre).

Islam forlanger tvertimot at den troende skal skaffe seg viten og kunnskap. Fordi han ikke kjenner noen arvesynd, trenger han ikke en angivelig Guds sønns offerdød, og fordi han ikke behøver en formidler mellom Gud og mennesket, bestrider han fordringen på maktstilling fra kirker og presteskap.

Mens de kristelige kirkesamfunn forkaster som verdiløse i religiøs mening tidsaldrene før åpenbarelsen i Israel og før kristendommen, underviser Islam om de gamle religioners verd. Ti i begynnelsen har menneskene tilbudt én barmhjertig Gud. Jo mer et folk nærmer seg denne opprinnelige uskyldighets-tilstand i sitt Gudsforhold, jo mer nærmer det seg Islam.

En ansett moderne retning i Islam lærer at «Salaf», «urtroen» har vært den såkalte Salafiya, en én-Gudstro, det broderlig sinnede folk.

Moderne forskning bekrefter dette, således Pater Schmidt i sine undersøkelser av «Urmonoteismen», likeledes henvises til gransking utført av professor Herman Wirth i «Die Heilige Urschrift der Menschheit» og «Aufgang der Menschheit».

Engang hadde det arabiske (Forts s. 7).

MAKT ER IKKE RETT

Direktør Alex Christiansen startet i 1913 Porsgrunds Elektrometallurgiske Aktieselskab (PEA) med det sveitsiske industriselskap Metéor som eneaksjonær. Christiansen ledet PEA som administrerende direktør (og styremedlem) frem til utgangen av den annen verdenskrig. Da ble han skjaltet ut på politisk basis og ved usanne beskyldninger, hvis meningsløshet først ble konstatert av det offentlige etterat nye herrer med Christiansens kon-

V.

Han erklærte videre at SKK var uvillig til å fremlegge utkastet i den pågående voldgiftssak om sammensetningen av PEA's styre, men derimot var villig til å legge det frem for en saksyndig kommisjon.

Etter krigen ønsket jeg å få kontraktutkastet fremlagt i den landssviksak som ble reist mot meg, og der ble anstillet utenrettslig etterforskning for å bringe det for dagen. Det lykkedes ikke. Direktør Strand opplyste i en redegjørelse av 1. juni 1950 at den tyske tekst som inneholdt den endelige kontraktsformulering ikke lenger kunne finnes i SKK's arkiver, hva der vel må sies å være temmelig oppsiktsvekkende. Han kom frem med to utkast til kontrakten og erklærte at om der var tilkommet noen endringer, så var det sikkert bare helt underordnede ting. Disse utkast — som jeg fikk se i den mappe som fulgte etterforskningen — var imidlertid bare på halvannen side, mens kontrakten i følge Strands tidligere opplysninger var «et omfangsrikt dokument», så sammenhengen er noe uklar, for å bruke et mildt uttrykk. Det ble videre opplyst under etterforskningen at dokumentet heller ikke kunne finnes i Lettmetalls arkiver på Herøya og antokes å være makulert. En eventuell kontrakt eller et kontraktutkast måtte, sier vedkommende kriminalbetjent til slutt, være å finne i Norsk Hydros hovedkontor i Oslo. Men så langt ble ikke etterforskningen utstrakt.

Personlig har jeg vanskelig for å løsrive meg fra den tanke at der må ha vært en av-

Direktør Alex. Christiansens sluttartikkel om industrielle forhold under okkupasjonen

kurrent i spissen — direktør Olav Strand i Skiensfjordens Kommunale Kraftselskap (SKK) og på grunnlag av uriktige siktelsener hadde berøvet Alex Christiansen hans stilling, hans arkiv, fått ham innesperret i varetektfengsel som det så pent ble kalt og ødelagt hans helbred ved ærekrenkelsener han ennå etter sin død er hindret i å ta til orde mot. Han arbeidet trutt og iherdig denne bunnhederlige, gavmilde og høyt ansett industrileder for å bevise hvilke rettsløsheter han hadde vært utsatt for.

Like etter sin død avsatte han penger — blant annet kr. 5 000.— til trykning av hans bok: «Makt er ikke rett». Hans nærmeste familie tilintetgjorde etter hans død denne siste vilje og stoppet trykningen av hans bok som allerede var satt og lest korrektur på to ganger. Undertegnede, som i flere år hadde gjort sekretærarbeid for direktør Christiansen, var imidlertid blitt betrodd vesentlige dokumenter og opplysning-

ger. Et av de organer som idag åpenlyst forfølger Forbundet og Folk og Lands rettshistoriske opplysningsarbeid, er som kjent Morgenposten. I dettes styre sitter en svigersønn av Alex Christiansen: salgssjef Iens Ludvig Høst, så alt henger visst sammen i denne verden?

Hvis en avdøds rettsmessige siste vilje og disposisjoner for å få trykt og utgitt sine erindringer skal kunne stoppes, hva er da overhode hele var vestlige rettsorden verdt?

Det kontraktutkast som det tales om nedenfor er resultatet av direktør Strands forhandlinger med det tyske selskap Lettmetall og med Hydro. Disse forhandlinger ble brakt til en foreløpig avslutning i oktober 1941.

De tidligere artikler har stått i Folk og Land nr. 22, 23, 24, 25 —1958.

Alexander Lange.

Direktør Alex Christiansen har ordet:

at vi fikk en endelig avgjørelse fra Lettmetall.

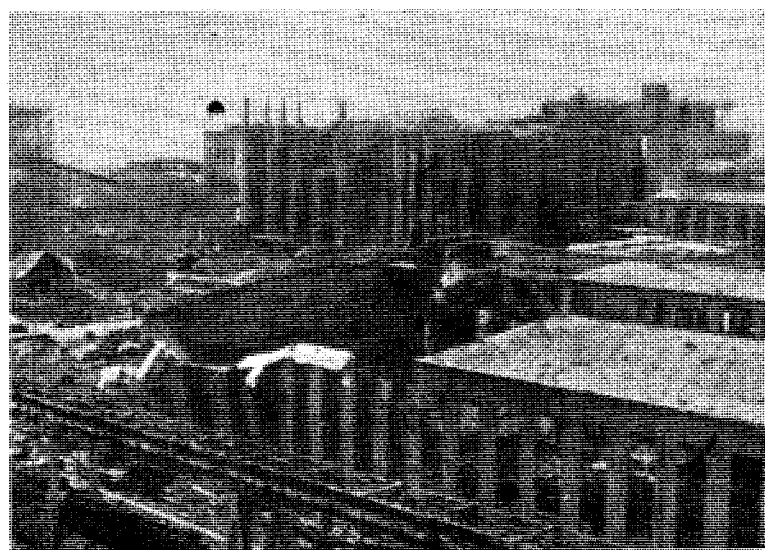
Forholdet var at Lettmetall i siste instans ikke så noen grunn til å kjøpe hele PEA for å få anledning til å overta de av våre ledige tomter som selskapet gjerne ville ha for å få forbindelse mellom tomter det allerede hadde kjøpt av Porsgrunn Kommune og Porsgrunn Havnestyre.

Det ble fortalt meg under krigen av daværende driftsbestyrer Ellefsen at direktør Strand var meget fornøyet med den kontrakt han hadde sluttet med Lettmetall. Han «hadde den i lommen», sa han, og omtalte den overalt i Porsgrunn som en stor seier for seg og «den fineste forretning som er gjort i Skiensfjorden».

Før jeg nå legger pennen ned, vil jeg ikke unnlate å komme med en liten refleks-

«Imidlertid gikk tiden uten

Forts. s. 7.

Herøya etter bombingene sommeren 1943

Norske vitner forteller om Sachsenhausen Går Rumensia Ungarns vei?

(Forts. fra s. 1).

Alt og alle er med, er blitt deler av et kjempemessig maskineri som består av går ved hjelp av svindlerier og sjofelhet. Det verste er å merke at så mange av ens norske kamerater er glidd inn i dette svineriet og har tilegnet seg denne innstilling som gjør det mulig. Nordmennene får meget mer hjemmefra enn de andre nasjonaliteter. Foruten pakkene fra Norges Røde Kors, får de liknende pakker fra Sverige, Danmark. Det vanker dessuten sild og klippfisk. En rikdom på varer som er omsettelige på svartebørsen her. For en sild kan en organisere seg meget, en fin jakke, et par gode støvler, en varm ny bukse osv.

Side 45, den 30. oktober 1943: Enhver tenker på seg selv. Enhver klorer til seg selv. Få deler med andre. Selv nordmenn i alminnelighet behandler en ukrainer verre enn han ville behandle en bikkje hjemme. Han vet at ukraineren sulter. Han tenker bare ikke på det, jager ham bare vekk som han ville jage fluer eller kryp. For et par sigaretter som nordmennene får mer av enn andre, kan de lure fra en stakars tobakkhungrende russer eller et annet medmenneske en hel brødrasjon. Intet under at vår venn Alfred (en tysker) med bitterhet og en god del forakt og hån beskylder nordmennene for å være

«verre enn armenske jøder!». Det er et ord av en utlending som en lang tid har vært sammen med nordmenn daglig og sett dem i alle forhold mellom tusener av medfanger. Arkitekt Odd Nansen fortsetter i boken: Det er en hard dom, men jeg er redd den ikke er uten berettigelse.

Side 64, den 22. 11. 1943: Mat, mat, pakke, sild, tobakk, svindel, bytting, organisering og mat igjen er hovedinnholdet av vår tilværelse — og så mener vi oss visst å være helter. Vi tenker oss visst å komme hjem til Norge som helter og bli feiret som det. Selv om det vi har gjort — om vi da har gjort noe i det hele tatt — er selvfølgeligheter. Den som intet har gjort skal ha vanskelig for å møte framtiden og regnskapet som kommer. De andre som har gjort noe, har gjort sin plikt. Punktum. Det er bare i de ganske få og sjeldne tilfeller at derne plikthandling har vært heltmodig. Det blir sgu ikke mange helter av den flokken nordmenn som er her. I øyeblikket står den fjernere fra dette begrep enn nesten noen flokk jeg vet om.

Dette er glimt fra et miljø som kanskje bør tas i betraktning også når fangevokterne i dag for annen gang stilles for retten for det de ble til i en slik leir.

Men det er jo også andre enn Odd Nansen som har gitt vitnesbyrd om behandlingen av de norske fanger i Sachsenhausen.

I denne forbindelse kan det være av interesse å gjengi hva en frontkjemper forleden dag fortalte Folk og Land om Sachsenhausen, etter at han hadde lest beretningene om prosessen mot de to fangevoktere.

— Jeg har naturligvis ikke sittet i Sachsenhausen som fange, sa han, men jeg synes det er min plikt å fortelle det jeg opplevet i forbindelse med Sachsenhausen. Sammen med en kamerat ble jeg i slutten av 1944, eller kanskje det var begynnelsen av 1945, sendt til Sachsenhausen etter at den avdeling jeg tilhørte var blitt så sterkt desimert at det måtte settes opp en ny divisjon. Sachsenhausen var hovedvåpenskapet for SS og min oppgave der var, sammen med en norsk kamerat, å hente våpenutstyr til den nye divisjon.

Til hjelp ved innlastingen var det møtt frem en avdeling fanger i stripeklær. Våpene ble langet fra mann til mann og da det var litt langt mellomrom mellom to av fangene, foreslo den ene nordmann at hans kamerat skulle stille seg i mellomrommet slik at det ikke ble så lang vei å gå for den borteste fange.

Han ble imidlertid avbrutt av en av fangene, som på klingende stavangersk sa at det var best ikke å gjøre det, ellers kunne det bli noe bråk. Det var reglen at fangene selv skulle gjøre det de ble satt til.

Denne åpningen ble innledningen til en lengere samtale. Nordmennene spurte hverandre gjensidig ut om hvor de var fra og fangene fortalte om hvorledes det var i leiren. Blant annet fortalte de at SS-våpenskapet tidligere var blitt administrert helt igjennom av tyske offiserer, men etterhvert som krigen krevet sitt, forsvant de tyske offiserer til frontene og deres arbeide ble overtatt i første rekke av norske fanger, ingeniører og offiserer m. v. som greide fordelingen av våpnene like tilfredsstillende som tyskerne. De var stolte over at det ikke ble en patron borte, fikk frontkjemperen vite. De sa også at de sendte de beste våpen til de norske pansergrenaderregimentet, mens de ikke tok det så nøye med de folketyske avdelinger fra Siebenbürgen etc! Ellers måtte jo administrasjonen fordele våpnene mellom øst- og vestfronten etter beste skjønn.

De to norske frontkjemperer, som etter hvert kom på en meget god fot med de norske fangene, spurte om det ikke var noe de kunne gjøre for dem.

— Nei hva skulle dere kunne gjøre for oss, var svaret. Vi har det mye bedre enn dere. Det eneste måtte da være at det er litt dårlig med røyk for tiden. Kan dere skaffe røyk er det bra.

Det lykkedes de to norske frontkjemperer å få fatt i noe røyk som de ga til fangene, og til gjengjeld fikk de blant annet meierismør av fangene. Det stammet formodentlig fra fangepakkene.

Ved middagstider marsjerte fangene vekk og de to frontkjemperne var litt skuffet over at de ikke sa farvel til dem, siden de hadde hatt det så hyggelig sammen. Et par timer senere, like før toget skulle gå, kom imidlertid en stor flokk av de norske fangene marsjerende for å si adjø til sine landsmenn som dro til fronten i øst. De hadde nå fritidsklær på seg istedenfor arbeidsklærne og de marsjerte syngende slik vanen var den gang. Fangene la de to frontkjemperer på hjertet å være forsiktige når de dro til fronten. Det er jo ingen vits i at dere blir liggende igjen der borte på østfronten, sa de.

Så får da enhver selv trekke sine slutninger av det her gjengitte. Det må da iallfall være litt av sannheten som kommer frem i disse beretninger også.

(Forts. fra s. 1).

å få lande omdannet til en republikk tilsluttet Sovjet-samveldet. Det Kreml byr til gjengjeld er tilbakelevering til Rumensia av Bessarabia, som ble tatt fra landet i 1945. Det som har foranlediget Russland til dette, er de voksende vanskeligheter som regjeringen i Bukarest har å kjempe med for å hindre en liknende oppstand som i Ungarn. En slik oppstand ville bringe Jerngarden, den viktigste organisasjon innen den hemmelige opposisjon til makten».

I Rumensia er det i dag mere enn 450 000 politiske fanger av en befolkning på 17 millioner.

Samtidig melder TASS at sovjettroppene skal trekkes ut av Rumensia, og det nevnte spanske blad har den anledning henvendt seg til Jerngardens fører, den tidligere stedfortredende ministerpresident i Antonescu-regjeringen, Horia Sima, som for tiden oppholder seg i Madrid, og intervjuet ham i sammenheng med disse meldinger.

Horia Sima understreker at det neppe betyr noe godt for det rumenske folk dette at sovjettroppene tilsynelatende trekkes ut av landet. Han mener at hensikten dels kan være å øve press på Bukarestregjeringen for å få Rumensia innlemmet i Sovjet-samveldet, dels å fremprovosere en oppstand som i Ungarn, slik at den hemmelige opposisjon trer frem i dagen og dermed kan bli likvidert.

— Kan et kommunistisk regime holde seg i Rumensia uten støtte av sovjetrussiske okkupasjonstropper spør bla-

JA, MON DET?

Et gammelt ordtak sier «There 'll always be an England» (Det kommer alltid til å finnes et England). Men, er det virkelig slik, skriver en engelskmann i NATION EUROPA. Kommer det alltid til å være et England? Jeg er ikke så sikker på det. I den fabrikk jeg arbeider er det i en arbeidsstyrke på 46 mann bare 3 engelskmenn. De øvrige er: 14 gresk-kyprioter, 8 tyrkisk-kyprioter, 5 islendere, 4 polakker, 3 negre, 2 ungarene, 1 albaner, 1 jugoslav og en greker. Selv er jeg — skotte!

Avefter i

FOLK OG LAND

Annelise Parow
TANNKUNSTNER
Trendheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lade-
moen kirke - Voldsminde

det, og Horia Sima svarer her-til:

— Det er utelukket at det vil kunne holde seg mere enn en kortere tid. De innenlandske politi- og militærkrefter ville snart løse seg opp når de kom i kontakt med massene. Ungarns tilfelle er talende og gjelder for alle de undertrykte land.

Horia Sima understreker ellers at det er hans faste overbevisning at Sovjetsamveldet tar sikte på direkte å innlemme alle øststatene og at det er meningen at Rumensia skal bli det første offer for denne nye politik.

Bladet peker på den sveitsiske avis' anførsel om at Jerngarden vil komme til makten i Rumensia ved en eventuell oppstand. Hertil svarer Horia Sima:

— Ingen politisk gruppe kan hevde at den alene representerer motstandsbevegelsen. Hele det rumenske folk er innviklet i denne avgjørende skjebnekamp. Sant er det imidlertid at Jerngarden inntar en egenartet stilling i denne brede antikommunistiske front. Det er mange faktorer som gjør at den befinner seg i sentrum av motstandskampen:

— For det første bevegelsens fortid. Jerngarden har i 30 år kjempet mot kommunismen med en utholdenhet som ikke kjenner et øyeblikks tøven eller avbytelse, mens de andre partiet har sluttet avtaler med kommunismen, ja sogar har vært med på å få bolsjevismen inn i landet.

— For det annet henger det sammen med den nålevende generasjon. I det øyeblikk sovjetokkupasjonen fant sted omfattet Jerngarden størsteparten av ungdommen i landet. De menn som i dag er mellom 30 og 50 år sto på en eller annen måte under innflytelse av Jerngarden. Tilfellet vil at toppen i det rumenske folks historiske krise faller sammen med det tidspunkt da den generasjon som er smidd i Jerngardens ånd har nådd modenhet.

— Endelig må en ta med i betraktning Jerngardens faste antikommunistiske holdning i eksil. Legionærene i eksil fortsetter sine kameraters kamp. Høsten 1953 begav en gruppe på 13 legionærer seg til Rumensia for å ta del i motstandskampen. De ble oppdaget av den kommunistiske milits, dømt til døden og henrettet.

På grunn av sin uforsonlige holdning ble Jerngarden målet for alle kommunistiske angrep både i Rumensia og i eksil. I Rumensia er tusener av legionærer blitt kastet i fengsel. I eksil hadde de den smerte at organisasjonens generalsekretær, advokat Traian Puiu nylig ble bortført fra Wien av kommunistiske agenter.

Arabisk, muhamedansk kommunisme —

(Forts. fra side 5).

folk den historiske oppgave å utbre Muhammeds lære. I dag gjelder det for den moderne arabiske nasjonalisme, som Gamal Abdel Nasser formulerte den, å bære frihetens fakkellamp frem foran alle de folk som lider vondt under den gamle (og en truende ny) imperialisme og kolonivælde. Denne arabiske streben skal stabilisere og bevare Islams store åndsaktivitet, for å vise veien til Gud for de folk det her gjelder. Dette er kanskje den siste utvei for de folk som ennå ligger i kolonistadium og som man ved hjelp av en herskesyk geistlighet har sperret veien inn til disses folks egen sjeleverden.

Den store reformator av Islam.

Mohamed Abduh formulerer denne nasjonale religionspolitikk så fremragende at det har adresse til alle:

«Det finnes ingen politikk uten makt, ingen makt uten beredskap til å hjelpe, intet slikt beredskap uten enighet, ingen enighet uten lydighet, ingen lydighet uten tro, ingen tro uten levende religion.

Motviljen mot fremmedherredømme er en menneskelig med-

født følelse, instinktsbetont. Det varige grunnlag for enighet i et folk er fedrelandet. En nasjon hvis medlemmer vil sønderrives av havesyke og hvor hver enkelt bar bryr seg om seg og sitt og bryr seg nix om det heles vel, en slik nasjon har intet middel til å gjøre effektiv motstand mot en undertrykker».

Bildet av et folk, splittet av eiendomsbegjær og egoisme er ikke fremmed for de tyske, og andre folk. Arabismens unge, revolusjonære enhet viser i dag en annen og oppmuntrende holdning. Den jemleste tyske nasjons plass er ikke hos de imperialistiske vestmakter (med disse er bare Bonnregjeringen forbundet, men ikke det tyske folk). Det tyske folk kan i dag hverken selv velge sitt statsoverhode. Heller kan ikke kan hele det tyske folk i dag fritt stemme over om det vil ha atomvåpen på sitt område. Men tyskernes plass synes å være der hvor det virkelig kjempes for nasjonal frihet og hvor man fører en slik kamp i samsvar med etiske prinsipper og i den sikre tro at det skjer i pakt med Guds vilje.

Omar Amin von Leers.

Makt er ikke rett

(Forts. fra side 5).

sjon over livets underlige spill. Som vi har sett, hadde direktør Olav Strand ganske mange jern i ilden under okkupasjonen.

Han forsøkte å tilrive seg det fulle herredømme over PEA, og samarbeidet i den anledning meget godt med sine NS-folk i SKK's ledelse.

Han forsøkte å gjennomføre sine store utbyggningsplaner i Hjartdøla, og samarbeidet i den anledning meget godt med representanter for Lettmetall.

Dessuten har han etter krigen opplyst at han samarbeidet meget godt med Hjemmefronten og var en av dem som skaffet de allierte flyvere opplysninger om hva de burde bombe på Herøya og Roligheten, blant annet PEA's anlegg.

Etter okkupasjonens opphør samarbeidet han så meget godt med landssvikpolitiet i sine bestrebelser for få meg innsatt i fengsel slik at mine arkiver kunne bli bortført og begravet i Porsgrunn.

En så dynamisk og interessant personlighet fortjener utvilsomt en offentlig påskjønnelse, og den har han da også fått.

Jeg minner om at det var den 17. november 1941 han undertegnet kontrakten med Nordisk Lettmetall A/S om det kjempeprosjekt som ville ført til at PEA var blitt utslettet til fordel for en gigantisk tysk aluminiumsfabrikk. På 15-årsdagen for denne historiske

begivenhet («den fineste forretning som er gjort i Skiensfjorden») ble det gjennom Norsk Rikskringkasting utsendt sådan kunngjøring:

Kongen har lørdag 17. november 1956 i Den kongelige St. Olavs Orden utnevnt:

Til vidder av 1. klasse: ... Direktør Olav Strand for hans innsats på kraftforsyningens område.

17. november 1941 — 17. november 1956!

Jeg ser på de to datoer. Og jeg undres.

Alex Christiansen.

Barbari

Nylig forliste en sovjetrussisk tråler i farvannet utenfor Shetland. En britisk redningsbåt gikk straks til aksjon for å redde trålerens mannskap.

Og så skjer det uhorste at det russiske moderskip og tråleren forsøker å hindre britene i å redde deres egne landsmenn. De vil heller la dem drukne enn at de skal komme i kontakt med folk utenfor jernteppet.

Det kostet 20 sovjetrussiske fiskere livet. De tre øvrige ble tatt opp av britene som forsøkte å få dem hurtigst mulig i land til legebehandling, slik det ellers skjer mellom siviliserte nasjoner. For å hindre det gikk russerne til og med så langt som til å ødelegge redningsbåten radioforbindelse med land.

Men siden det var vår gam-

Førferdelig israelsk krigsforbrytelse —

(Forts. fra s. 4).

Så vidt dette vitneprov. Den nevnte israelske avis fortsetter:

«En av de trucks som ble anvendt til transport av jordbruksprodukter og på hvilken det kjørte tretten olivenplukkere — samtlige kvinner og piker — ble stoppet av samme militærpatrulje, som ubarmhjertig slaktet ned alle uten en. Dette er hva den eneste overlevende den 16 år gamle Hanna Soliman har å fortelle: Soldatene tvang vår vogn til å stanse ved inngangen til byen og ga føreren og de to mannlige arbeidere ordre til å hoppe av. Så ble det meddelt dem at de skulle drepes. Da kvinnene hørte dette begynte de å gråte høylydt og ba soldatene om å skåne de stakkars arbeideres liv. Men soldatene skrek til kvinnene at deres tur også skulle komme og at de skulle drepes.

Soldatene stirret en stund på kvinnene som om de ventet på ordre fra offiseren. Siden hørte jeg offiseren snakke i den trådløse telefon, idet han tydeligvis ba om instruksjoner med hensyn til kvinnene ved hovedkvarteret. I samme øyeblikk som samtalen var slutt rettet soldatene geværene mot kvinnene og piken, tolv stykker ialt og deriblant fruktsommelige kvinner (Fatma Dawoud Sarsour gikk i åttende måned), samt en sekstiårig kvinne og to trettenårs piker (Latifa Eissa og Rashika Bedair).

«Kol Haam» fortsetter sin skildring av det koldblodige mord:

«Antall kjøretøyer som ble stoppet av de israelske soldater var tre. Samtlige kjørende ble beordret å stige ut og de ble skutt ned straks med maskingevær.

Etter at massakren var overstått rotet soldatene omkring blant ofrene for å se etter om det var en livsgnist igjen hos noen. Ved en senere undersøkelse av likene viste det seg at soldatene hadde avlivet de sårede ved å knuse hodet og sprette opp maven på dem. De eneste overlevende var de som en stund lå begravet under kroppene på sine kamerater og

le «allierte» som begikk dette uhorste brudd på sjøfartens første bud, å sette alt inn på å redde dem som er i havsnød, så ble udåden svært diskret behandlet i avis-spaltene.

Det skal ikke stor fantasi til å forestille seg hvorledes overskriftene hadde sett ut, om det f. eks. hadde vært tyske trålere som hadde opptrådt slik overfor sine kamerater i havsnød.

som var så tilspølet av blod fra dem at de så ut som om de skulle være døde. Disse var de eneste overlevende som kunne fortelle om redslene ved massakeren ved Kafr-Kassem.

Blodbadet innskrenket seg ikke bare til området like innpå byen, men foregikk også inne i selve byen. Talal Shaker Eissa, otte år gammel, forlot sitt hjem for å drive inn en flokk gjeiter. Han var knapt kommet ut før han ble myrdet med et skudd som en av soldatene avfyrt. Da hans far sprang ut for å se hva som sto på, ble han også skutt ned, og moren som forsøkte å slepe liket med seg ble også avlivet. Noura, det gjenværende barn sprang frem da hun hørte foreldrenes døds-skrik og ble selv drept på stedet av en sverm med kuler. Den eneste overlevende i familien, den gamle farfaren, ble rammet av hjerteslag som følge av de grufulle hendelser og døde også».

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

Den grufulle krigsforbrytelse som her er skildret kan naturligvis ikke påregne særlig interesse i en presse som er så oppslukt av hendelsene i Sachsenhausen for 15—20 år siden at det ikke er medynk eller tårer tilovers for noen foraktelige arabere. Det er kanskje derfor upassende av oss å rippe opp i denne forbrytelse av nyere datum. Men vi syntes oppriktig talt at denne israelske blodbad var for gruffull til å ties ihjel.

Nye bøker i FOLK OG LAND's boktjeneste

Ulrich Detlev Rose: Die unheimlichen Waffen.

En av de mest kjente bøker om treenigheten raketter, atomvåpen og radar, disse nye krigsmidler som har revolusjonert rustningene og som har kastet menneskeheten ut i frykt og undergangsstemming. Boken er skrevet under medarbeiderskap av en rekke fremtredende amerikanske militære, likesom generaloberst Rendulic har medvirket. Den er høyaktuell, saklig og uhyre instruktiv.

316 sider, rikt illustrert. Pris innbundet kr. 32.—

Heinz Guderian: Panzer-Marsch!

En uhyre interessant fagbok, en perle for enhver militært interessert, skrevet av den mann som skapte det tyske panservåpen, general Guderian. Boken bygger på Guderians etterlatte optegnelser, bearbejdet av generalmajor Oskar Munzel, som innehar en lignende stilling som Guderian hadde, i det nye tyske Bundeswehr. Boken har fått den største anerkjennelse verden over og er kommet i flere opplag. I dette det sist foreliggende opplag er boken bragt helt å jour, blant annet med et avsnitt «Die neue deutsche Panzerwaffe».

224 sider, rikt illustrert. Pris i stivt bind kr. 16.50.

Bøkene leveres portofritt mot forskuddsbetaling. Eller i oppkrav med tillegg av porto og gebyr. Skriv til Folk og Lands Boktjeneste, Boks 3214, Oslo.

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede

(Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere).

Vi ber deg være med oss i hjelpen for våre krigsinvalid. Send ditt bidrag, stort eller lite, til:

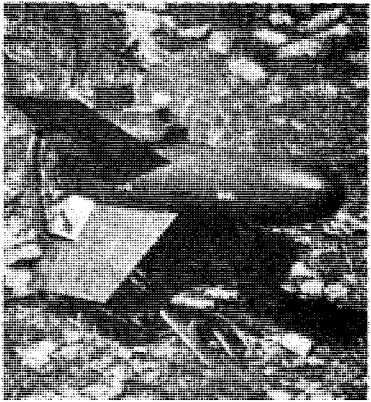
Postboks 1407 V, Oslo

Postgirokonto 13070

Benytt postgiroinnbetalingskort, det er enklest og billigst.

Da Tyskland ble forrådt

Styrbar panserforsvarsrakett, som Norge også skal anskaffe nå. Den er fransk, men laget etter mønster av den tyske trådstyrtede Rotkäppchen (X 7). Rekkevidde 400—1500 meter, hastighet 290—580 km. pr. time. (Illustrasjon fra boken).

(Forts. fra s. 1).

tyske tegninger og resultater og når det gjaldt å slå kloen i de tyske mennesker som kunne omsette tegningene til liv. Den forteller også oss gamle NS-folk som hørte ty skerne fortelle om de nye våpen i krigens siste år, at det ikke var tomt snakk de for med og at vektskålen faktisk vippet mellom seir og nederlag helt til så å si det siste.

Dette er en bok både for fagmannen og legmannen, en uhyre interessant innføring i det som både er historie og fremtid, en beretning om det som opptar menneskenes sinn hver dag, om kappløpet mellom øst og vest. Og dessuten er boken uhyre underholdende. Det som står der må et moderne menneske faktisk vite for å kunne gjøre seg opp en mening om det uhyre skjebnesvangre og viktige som skjer rundt omkring i verden. Ellers er boken på ingen måte noen ensidig forherligelse av tysk innsats på dette område. Den har også avsnitt av ledende allierte fagmenn på området, likesom generaloberst Dr. Lothar Rendulic har skrevet et interessant avsnitt om «Der Atomkrieg».

*

Av det rikholdige stoff i boken bringer vi en liten prøve, som kanskje kan ha særlig interesse for norske lesere, fordi den omtaler et forrederi som ledet til et ødeleggende luftangrep på Peenemünde, et forrederi som er knyttet til Oslo.

«Hvis ikke hemmeligheten om Peenemünde var blitt røbet», sier forfatteren, «så hadde V 1 og V 2 sikkert allerede kunnet bli satt inn før landingen i Normandie. Og dessuten var andre våpen da blitt ferdig før kapitulasjonen — fremfor alt A 10, et rakettprosjekt som skulle ødelegge New York. Det kan lyde fantastisk, men jeg har et vitne: Wernher von Braun». Og så fortsetter boken:

«Den første underretning om Peenemünde fikk England

gjennom forrederi allerede i 1939. Londoner-pressen berettet:

«Fra en stille lærd som er beskjeftiget ved universitetet i Aberdeen har jeg fått den forbausende historie om det mest hemmelighetsfulle og mest verdifulle brev som noensinne er blitt brakt i posten. For en pris av vanlig brevporto brakte det informasjon som var verdt millioner for det britiske forsvaret.

Dette brev har til denne dag vært den annen verdenskrigs uløste gåte. Mannen som fortalte meg historien om dette brev var professor R. V. Jones. Under krigen var han leder av den vitenskapelige avdeling i den britiske spionasjeorganisasjon. Det var hans oppgave å underrette Churchill om Hitlers hemmelige våpen. Det var en historie utenom det alminnelige han fortalte meg i Aberdeen.

En skuffet tysk lærd, som hadde lyttet på de tyske sendinger i britisk kringkasting, skrev ned på en skrivemaskin alt det han selv visste og hadde hørt om Hitlers hemmelige våpen. Denne beretning med de mest fortrolige tyske militærhemmeligheter sendte han i oktober 1939 som brev til den stedfortredende britiske marineattaché i Oslo. Uten dette brev ville den skade Hitlers bomber, flyvende bomber og raketter gjorde i Storbritannia vært to til tre ganger så stor.

Denne Oslo-beretning som man kalte den i Secret Service, ga en beskrivelse av to forskjellige tyske radarsystemer på et tidspunkt da en i Whitehall fremdeles var fast overbevist om at tyskerne overhodet ikke kjente til radar. Beretningen inneholdt nøyaktige enkeltheter om det system som Hitlers Y-utstyr for nattangrep to år senere ville arbeide etter.

Den hemmelighetsfulle ubekjente nevnte i sitt brev en dengang helt ukjent forsøksstasjon ved navn Peenemünde og beskrev store raketter (V 2) og rakett-drevne flyvende bomber som ble bygget der.

På denne måte fikk britene den første underretning om Peenemünde. Denne beretning var den første foranledning til det massive bombeangrep på Peenemünde. Den inneholdt dessuten så mange tekniske informasjonen at de grånedde tjenestemenn i Secret Service nærmest var tilbøyelig til å henregne brevets innhold til åndrike fantasier.

Hvem var forfatteren av det brev som var verdt millioner for de allierte? Britene betalte aldri en penny for det, for de fant aldri avsenderen. Denne navnløse forfatter var trådt i forbindelse med konteradmiral H. Boyes, den da-

ENGELSK NASJONALSOSIALISME

Over store deler av London er det klistret opp plakater som har vakt stor røre. På disse plakater står det: «White people of Paddington. Now you know Democracy will never stop the Negro Invasion. Only National Socialism will protect your Race. National-Socialistic Alliance, Paddington Branch. (Hvite i Paddington. Nå vet dere at demokratiet aldri vil stoppe negerinvasjonen. Bare nasjonalsosialismen vil beskytte din rase).

OGSA FANEPUST

kommer i Sandnes og Jærens Avis inn på det samme som flere innsendere i dagens nummer av Folk og Land den besynderlige avstandtalen fra bølgevikenes behandling av Nobelpristageren Pasternak av de samme folk som handlet enda mere ille da det gjaldt Nobelpristageren Hamsun. Fanebust skriver bl. a.:

værende stedfortredende marineattaché i Oslo. Omhyggelig visket han ut ethvert spor som kunne føre til ham. For å få rede på om hans første brev var kommet sikkert frem til Boyes ba han om at Londonerkringkasteren skulle forandre anropet på sitt tyske program på en bestemt dag. Tegnet ble endret. Straks deretter fikk konteradmiral Boyes beretningen gjennom vanlig post.

Det var i oktober 1939. I november studerte dr. Jones denne beretning i London meget omhyggelig. Winston Churchill forsto straks betydningen av de opplysninger som var gitt da dr. Jones for første gang i juni 1940 ga ham en redegjørelse om saken. I sine krigserindringer skriver Churchill: «Ved et tilfelle og takket være dyktighet og iver fra alle deres side som hadde med det å gjøre hadde vi fått nøyaktige enkeltheter om hvorledes det tyske Y-utstyr ville arbeide. I samme natt som tyskerne første gang satte det inn trådte våre motforholdsregler i virksomhet».

Imidlertid hersket det fremdeles fire år etter at beretningen var blitt skrevet i den britiske regjering uenighet om hvorvidt Peenemünde bare var en falskmelding. Dr. Jones satte sin oppfatning igjennom — og luftangrepet på Peenemünde gikk av stabelen med ødeleggende virkning».

Eksistensen av denne Osloberetning er blitt bekreftet i september 1954 i 3. bind av Royal Airforce's offisielle krigshistorie.

«I skrivende stund hører vi på nyhetssendinga at den frihetsselskende Sløvetunionen nekter Pasternak å reise til Stockholm. Annet hadde vi heller ikke ventet innenfor den sovjetiske friheten. Men kunne vår egen nobelprisvinner Hamsun ha tatt seg en tripp til USA i etterkrigsårene? Nei! —

Hans bøker er fremdeles fri i Russland, mens de fremdeles er på indeks i USA». Og han tilføyer: «Enda har ikke Boris Pasternak vært tvangsinternert for mentalobservasjon». For vår egen del føyer vi til: Hvor bliver Sovjets Gabriel Langfeldt?

FIN PRISTAGER

En av de tidligere medarbeidere i den bayerske kringkasting, kamerat Schnabel har fått en italiensk ærespris for «det beste hørespill», som var laget etter den angivelige dagboken til Anne Frank. I all ståheien omkring pristageren glemte en å opplyse det som Deutsche Soldaten-Zeitung vet å fortelle, at kamerat Schnabel, som er tidligere Hitler-Jugend-fører under krigen ble satt i konsentrasjonsleir fordi han hadde lem-

Boken utdyper ellers historien nærmere med beskrivelse av den rolle Churchill's svigersønn, den nåværende forsvarsminister Duncan Sandys spilte som mellommann i denne sak. Han var i 1940/41 sjef for et luftvernregiment mot raketter og oppstillingen av denne avdeling på et tidspunkt da det ennå ikke fantes noe tysk rakettvåpen tyder enten på en underlig forutelse eller på at Osloberetningen gjorde sin virkning allerede straks. Det kan ellers ha sin interesse å nevne at den samme Sandys tjenestegjorde under det korte Norgesfelttog som sjef for et luftskytsregiment. I november 1940 overtok han så den nevnte nyopprettede kommando.

Osloberetningen fant sin endelige bekreftelse 13. juli 1944, da en feilskutt modell av V 2 falt ned på den danske øy Bornholm. En danske laget en skisse av den strandede raketten og fikk sendt den sammen med deler av det skadede haleparti til Sandys. Men først da det også kom melding om opprettelse av startbaser for store raketter i Holland og Nordfrankrike, fant Sandys gehør i den britiske regjering, noe som altså da førte til det luftangrep på Peenemünde som hadde så katastrofal virkning for utviklingen av det nye våpen.

O. M.

lestet seg selv for å slippe krigstjeneste.

NYTT OFFER FOR DEN RØDE TERROR

Den 67 år gamle ukrainske general Nikifor Horbanjuk, som levet i eksil i München er blitt bortført. Også denne gang ser det ut til at det røde Prag har hatt en finger med i spillet. General Horbanjuk var en venn av føreren for de antikommunistiske eksilslovakker Matus Cernák, som for ikke lenge siden ble myrdet i München ved et bombeattentat. Dette foregår midt i hjertet av Europa uten at noen andre enn Deutsche Soldaten-Zeitung roper et varsku!

NY LANDDAGS-REPRESENTANT?

Sosialdemokratene har som sin landdagskandidat i Oberbayern oppstilt Almar Reitzner. Om ham opplyses det at han i annen verdenskrig ble kaptein allerede 21 år gammel og at han innehar fem tapperhetsdekorasjoner. Det er bare en hake ved det: at tyskeren Almar Reitzner var britisk kaptein og kjempet mot sitt eget fedreland. Vi vet ikke hva slikt ville blitt belønnet med her hjemme. Ellers forsikrer den nybakte landdagskandidat nå at han bare var transportflyver og at han aldri har fraktet bomber, for ikke å snakke om kastet dem over sitt fedreland.

KRAV OM NORSK 12-MILSGRENSE

Vi bebudet for en god stund siden, i forbindelse med de britiske overgrep mot Island at Norge naturligvis også ble nødt til å gå til en 12-milsgrense. Nå meldes det at et stort fiskermøte i Tromsø enstemmig har reist et slikt krav. Så Folk og Land later faktisk til å ha blitt enda førstere enn Dagbladet.

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Klerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50
pr. halvår. Sverige og
Danmark: kr. 28,00 pr.
år, kr. 14,50 pr. halvår.
Utlandet for øvrig: kr.
33,00 pr. år, kr. 16,50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35,00 pr. år, kr.
17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter
over en spalte.

Bruk postgiro nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo